

Arrest

nr. 276 978 van 2 september 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 8 juli 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 juni 2022 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 25 augustus 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart op 24 september 2010 het Belgische grondgebied te hebben betreden en dient op 28 september 2010 een verzoek om internationale bescherming in. Dit verzoek wordt definitief afgewezen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest van 12 augustus 2011 met nr. 65 527.

1.2. Verzoeker dient op 4 oktober 2011 een volgend verzoek om internationale bescherming in. Dit verzoek wordt definitief afgewezen door de Raad bij arrest van 22 mei 2013 met nr. 103 262.

1.3. Op 29 mei 2013 beslist de gemachtigde van de destijds bevoegde staatssecretaris tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.4. Bij schrijven van 29 juli 2013 dient verzoeker een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De gemachtigde van de destijds bevoegde staatssecretaris verklaart deze aanvraag op 16 december 2013 onontvankelijk. Eveneens beslist hij op deze datum tot het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar. Bij arresten van 12 juni 2015 met nr. 147 661 en van 9 augustus 2016 met nr. 172 961 verwerpt de Raad de tegen deze beslissingen ingestelde beroepen.

1.5. Verzoeker dient op 14 juli 2014 een volgend verzoek om internationale bescherming in. Dit verzoek wordt definitief afgewezen door de Raad bij arrest van 7 juli 2016 met nr. 171 490.

1.6. Op 22 april 2019 dient verzoeker een nieuwe aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen beslist op 22 juli 2019 tot niet-inoverwegname van deze aanvraag. Bij arrest van 18 februari 2020 met nr. 232 799 verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.7. Op 31 augustus 2019 dient verzoeker een nieuwe aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de destijds bevoegde staatssecretaris beslist op 26 februari 2021 dat deze aanvraag onontvankelijk is. Op 10 mei 2021 wordt deze beslissing ingetrokken. Op 15 juni 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een nieuwe beslissing dat de aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk is. Eveneens beslist hij tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk wordt verklaard, is de bestreden beslissing. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 31.08.2019 werd ingediend door :

*[D., A.] [R.R.: ...]
geboren te [...] op [...]
nationaliteit: Bangladesh*

adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene diende op 28.09.2010 een eerste verzoek om internationale bescherming (VIB) in. Op 12.08.2011 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) aan betrokkene zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire bescherming. Een tweede VIB werd ingediend op 04.10.2011. Ook nu weigerde de RVV aan betrokkene zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire bescherming, en dit op 22.05.2013. Betrokkene diende tenslotte op 14.07.2014 een derde VIB in, dewelke op 07.07.2016 eveneens werd afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire bescherming door de RVV.

De duur van de deze procedures – namelijk iets minder dan 11 maanden voor het eerste VIB, iets minder dan 1 jaar en 8 maanden voor het tweede en iets minder dan 2 jaar voor het derde – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene verwijst naar zijn persoonlijke motivatiebrief (stuk 35 van de inventaris die werd toegevoegd bij onderhavige aanvraag) waarin hij melding maakt van zijn problemen die hij zou hebben gehad in zijn land van herkomst. Echter, betrokkene voegt geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn VIB's naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden.

Verder verwijst betrokkene ook naar een schrijven van "zijn ouders" (stuk 25 van de inventaris die werd toegevoegd bij onderhavige aanvraag) waarbij het relaas van betrokkene zou moeten bevestigd worden. Echter, vooreerst legt betrokkene geen enkel bewijs van verwantschap voor waaruit zou blijken dat de ondertekenaars van vermelde brief daadwerkelijk de ouders zijn van betrokkene, m.a.w. betrokkene bewijst de familieband niet. Een verklaring van een derde heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. Verder dient er opgemerkt te worden dat vermelde brief niet werd vertaald door een beëdigd vertaler, aangesteld door de Rechtbank van Eerste Aanleg waardoor er getwijfeld kan worden aan de correctheid van de vertaling. Bijgevolg wordt dit element niet aanvaard als een buitengewone omstandigheid.

Voor wat betreft de bewering dat betrokkene geen banden meer zou hebben met zijn land van herkomst; dit element kan evenmin aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene verklaarde bij zijn VIB's immers dat zijn ouders nog in Bangladesh zouden verblijven. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat zijn ouders niet langer in Bangladesh zouden verblijven of dat hij geen contact meer zou hebben met zijn ouders, noch dat hij niet tijdelijk bij hen zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf.

Wat het invoeren van art. 8 EVRM betreft, dient er vooreerst opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Verder verwijst betrokkene naar zijn sociaal leven. Hij verwijst hiervoor naar de diverse getuigenverklaringen die hij toevoegt bij onderhavige aanvraag. Echter, uit deze getuigenverklaringen blijkt niet dat zijn sociale contacten zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM. Bovendien betekent de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen geen breuk van zijn sociale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat wil zeggen dat betrokkene niet definitief gescheiden zal worden van zijn sociale relaties, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene sedert september 2010 in België verblijft, dat hij Nederlandse lessen heeft gevolgd, dat hij gedurende jaren op legale wijze heeft gewerkt en dat hij een aanwervingsbelofte voorlegt) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Concreet zet hij zijn middel uiteen als volgt:

"[...] In de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet werd door verzoeker expliciet gewezen op de zeer langdurige periode dat hij reeds woonachtig is in België (zie randnummer 8 van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet). Verzoeker is in België woonachtig sinds 24 september 2010. Hij diende eerder reeds een aanvraag in tot het bekomen van internationale bescherming op 28 september 2010 (enkele na zijn aankomst in België). Derhalve verblijft verzoeker, op het moment van het nemen van de bestreden beslissing, bijna 12 jaar in het Rijk.

In aansluiting hierbij, wees verzoeker op zijn uitgebreid sociaal netwerk in België en dat zij zich integreerde. Hij maakt hiervoor verschillende overtuigingsstukken over en wees hier ook op in zijn eigen motivatiebrief die hij toevoegde aan de aanvraag (zie randnummer 9 en 10 van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet).

Verzoeker voegde onder stuk 35 bij de aanvraag een persoonlijke motivatiebrief, waarom hij de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf wil indienen via de burgemeester van zijn verblijfsplaats. Verzoeker wees daarbij vooreerst op de redenen waarom hij Bangladesh moest verlaten. Hij benadrukt dat hij diende te vluchten vanwege fundamentalistische moslims in Bangladesh. Hij wou zich niet bekeren tot deze religie, hetgeen hem niet in dank werd afgenomen. Tot viermaal toe mislukte dit, waarna verzoeker Bangladesh diende te ontvluchten. Zijn oom werd reeds vermoord door fundamentalisten. Zijn zus werd ontvoerd. Hijzelf diende veel psychische martelingen te ondergaan. In België is het voor verzoeker wel veilig.

Verzoeker benadrukt verder dat hij, doorheen zijn verblijf in België, zich heeft geïntegreerd in de Belgische samenleving en hier, gedurende een verblijf van bijna 12 jaar, een belangrijk sociaal welzijn heeft tot stand gebracht.

Verzoeker benadrukt dat hij de Nederlandse taal machtig is. Hij voegt hiertoe ook de nodige bewijsstukken (zie o.a. onder stuk 11, zoals gevoegd bij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet). Hij benadrukt dat hij de taal verder wil aanleren, maar dat dit door zijn huidige verblijfssituatie moeilijk is.

Verzoeker steekt de handen uit de mouwen. Hij heeft gewerkt in België gedurende verschillende jaren op legale wijze en bracht hiervan de nodige bewijsstukken bij (zie o.a. de stukken onder 12, 13, 15, 16, 17 en 33, zoals gevoegd bij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet).

Hij gaf verder aan dat hij zich wil houden aan "alle regels en voorschriften" die gelden in België. Verzoeker kwam nog niet in aanraking met het justitieel apparaat, hetgeen zijn ingesteldheid bevestigt. Hoewel het van eenieder kan worden verwacht dat hij of zij zich houdt aan de geldende regels, kan niet worden vergeten dat iemand die in illegaal verblijf zit vaak sneller de stap zal zetten naar (kleine) criminaliteit, temeer omdat hij of zij zich in staat moet zien te stellen om te overleven.

Verzoeker benadrukte verder dat, hoewel het leven voor hem momenteel moeilijk is in België zonder de mogelijkheid om te werken en een toekomst op te bouwen, dit nog steeds beter is dan wat hem te wachten zou staan in Bangladesh. Hij heeft geen banden meer met dit land.

Daarentegen heeft zij langdurige en intense banden opgebouwd met België. Verzoeker wees onder meer naar een bundeling van getuigenverklaringen. Verschillende getuigen bevestigen het engagement van verzoeker en hoe goed zij hem kennen.

Verzoeker heeft dan ook ten stelligste willen benadrukken, aan de hand van bijgevoegde documenten aan aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet, dat het voor hem onmogelijk (dan wel minstens bijzonder moeilijk) is om terug te keren naar Bangladesh.

Hij heeft een uitgebreid sociaal netwerk in België en is bijzonder geëngageerd. Hij beschikt over voldoende mogelijkheden om op de arbeidsmarkt aan de slag te kunnen. De bijgebrachte getuigenverklaringen bij de aanvraag gaven aan dat verzoeker onmiddellijk aan de slag kan indien hij hiertoe de mogelijkheid verkrijgt (zie bv. stuk 18, de verklaring van de heer [K.J.]; zoals gevoegd bij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet).

Verzoeker benadrukt dan ook ten stelligste dat hij een bijdrage kan en zal leveren aan de samenleving door het verrichten van arbeid. Hij verzoekt de kans te krijgen om zijn intenties waar te maken (dit te bewijzen).

Verzoeker heeft geen banden meer met Bangladesh. Zijn leven speelt zich af in België, waar zij ook zijn geloof ten volle kan beoefenen. De ouders van verzoeker hebben zelf een getuigenverklaring opgesteld en overgemaakt waarbij het relaas van verzoeker wordt bevestigd (zie stuk 25, zoals gevoegd bij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet).

Aan verzoeker de verplichting opleggen om het grondgebied te verlaten, zal er derhalve toe leiden dat verzoeker zijn leven dat hij reeds langdurig in België heeft opgebouwd moet achterlaten, zowel op economisch als sociaal vlak.

[...] Het langdurig verblijf van verzoeker in België en zijn integratie sindsdien, wordt evenwel niet in overweging genomen door de gemachtigde bij de beoordeling in de bestreden beslissing.

De gemachtigde beperkt zich ertoe te verwijzen naar de duur van de procedures tot internationale bescherming, terwijl verzoeker expliciet wees op zijn zeer langdurig verblijf en integratie in België sinds 24 september 2010 als buitengewone omstandigheid.

Ook de bespreking van de motivatiebrief van verzoeker is kort en beperkt zich ertoe te stellen dat er geen "bijkomend bewijsmateriaal" zou zijn in aansluiting bij zijn verzoek tot internationale bescherming. Hieruit blijkt dat de gemachtigde andermaal de opgeworpen elementen van verzoeker slechts beperkt beoordeling, met name tot het gedeelte dat in verband staat met zijn verzoek tot internationale bescherming.

De overige elementen dewelke betrekking hebben op zijn langdurig verblijf in België en zijn integratie sindsdien, worden niet kenbaar betrokken door de gemachtigde in de bestreden beslissing bij de beoordeling van de aangehaalde "buitengewone omstandigheden".

Er blijkt derhalve niet dat en op welke wijze door de gemachtigde met de aangehaalde elementen door verzoeker in zijn aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet werd rekening gehouden, waardoor artikel 9bis Vreemdelingenwet werd geschonden evenals het zorgvuldigheidsbeginsel.

[...] De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

Een afdoende formele motivering ontbreekt dan ook in de bestreden beslissing doordat zij niet in staat wordt gesteld om op concrete wijze te begrijpen waarom zijn zeer langdurig verblijf in België onvoldoende zijn om te worden aanzien als "buitengewone omstandigheden" in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 worden derhalve geschonden.

[...] Verzoeker merkt nog op dat, voor zover er door de gemachtigde een beoordeling wordt gemaakt over de ingeroepen schending van artikel 8 EVRM door verzoeker in zijn aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet, deze beoordeling niet kan volstaan om na te gaan op welke wijze de gemachtigde heeft rekening gehouden met het zeer langdurig verblijf van verzoeker in België en zijn mate van integratie als "buitengewone omstandigheden" in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet. De gemaakte beoordeling ten aanzien van artikel 8 EVRM is niet te vereenzelvigen met de beoordeling onder artikel 9bis Vreemdelingenwet.

[...] Ten overvloede, wijst de verzoekende partij er op dat het niet kon volstaan dat de bovenvermelde beoordeling alsnog zou zijn gemaakt door de verwerende partij voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing en dit zou blijken uit het administratief dossier.

Opdebeek en Coolsaet stellen aangaande "de rol van het administratief dossier" dat "sinds de inwerkingtreding van de Wet Motivering Bestuurshandelingen [...] het niet langer [volstaat] dat de motieven terug te vinden zijn in het dossier; zij moeten in de beslissing zelf worden opgenomen." (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 2013, 140. Dezelfde rechtsleer stelt dat "bij de controle of de formele motivering afdoende is, [...] enkel [kan] rekening gehouden worden met de motieven vermeld in de beslissing (RvS 4 december 2003, nr. 126.056, Delsaut)."

Met uitzondering van een gebrek aan belangenschade of motivering door verwijzing - indien alle voorwaarden hiervoor zijn vervuld -, "[kan] in beginsel [...] geen rekening worden gehouden met motieven die niet in de beslissing zelf, maar in andere stukken worden verstrekt" (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *idem*, 131).

Uit rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de motieven kenbaar moeten zijn, hetzij vóór de beslissing wordt genomen (RvS 25 april 1994, nr. 47.012; RvS 27 februari 1995, nr. 51.775), hetzij ten laatste met de eindbeslissing (RvS 25 januari 2007, nr. 167.144; RvS 7 augustus 2008, nr. 185.636).

Een aanpak van het bestuur waarbij de mededeling van de motieven afhankelijk wordt gemaakt van het initiatief van de bestuurde is niet verenigbaar met de formele motiveringsplicht (RvS 14 juni 2010, nr. 205.127; in dezelfde zin: "deze wet [van 29 juli 1991] legt de betrokkene niet op zelf om de mededeling van het advies te vragen", RvS 17 januari 1996, nr. 57.548). De mededeling van de motieven nadat het beroep reeds werd ingediend - bijvoorbeeld via een later procedurestuk zoals de nota of via het neerleggen van het administratief dossier waarin zich een evaluatieformulier en/of medisch advies bevindt -, kan de miskennen van de plicht tot formeel motiveren evenmin goedmaken. Dit ontnemt een verzoeker immers de mogelijkheid om zijn beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59) en brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865).

Precies omwille van die wapengelijkheid kan een eventuele inzage van het dossier, voorafgaand aan het beroep, evenmin garant staan voor een doeltreffende rechtsbescherming.

Luidens artikel 6, § 5 van de wet 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, heeft het bestuur dat niet onmiddellijk op een vraag tot inzage kan ingaan of deze vraag afwijst, immers een termijn van dertig dagen na ontvangst ervan om de verzoeker in kennis te stellen van de redenen van het uitstel of de afwijzing en wordt de aanvraag bij ontstentenis van een kennisgeving binnen de voorgeschreven termijn, geacht te zijn afgewezen.

Deze termijn van dertig dagen is gelijk aan de beroepstermijn die de wetgever in artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet heeft ingesteld voor het indienen van een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Eén en ander maakt het mogelijk dat de beroepstermijn van een verzoeker de facto wordt ingekort door het talmen van het bestuur bij het verlenen van inzage of wordt uitgesteld doordat de termijn uit het voormelde artikel 6, § 5 van de wet van 11 april 1994 zonder gevolg verstrijkt (zie ook GwH 12 juli 2012, nr. 88/2012, B.36.4 waarin het Hof stelt dat de bij de voormelde wet van 11 april 1994 ingevoerde procedures en termijnen onverenigbaar zijn met de termijn voor het indienen van het verzoekschrift tot nietigverklaring bij de Raad).

Recent stelde de Raad van State nog in zijn cassatiearrest nr. 247.821 van 17 juni 2020 dat het voordeel van de rechten van verdediging niet is onderworpen aan de vereiste dat de verzoeker toegang tot het administratief dossier vraagt voor het indienen van zijn beroep. Een uitzondering op de voormelde formele motiveringsplicht kan worden gemaakt wanneer de betrokken vreemdeling kennis krijgt van het stuk met daarin de beoordeling van de elementen waarmee krachtens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet rekening moet worden gehouden, ten laatste op het ogenblik waarop hij in kennis wordt gesteld van het bevel om het grondgebied te verlaten en zijn beroepstermijn tegen dat bevel begint te lopen.

In dat geval weet de betrokkene immers dat verweerder, alvorens over te gaan tot het nemen van een terugkeerbesluit, rekening heeft gehouden met de bedoelde elementen én kent hij ook de motieven die tot het oordeel van de gemachtigde hebben geleid, zodat hij zich er in rechte tegen kan verweren en een doeltreffende rechtsbescherming dus is gegarandeerd.

Verzoeker werd via de motieven van de bestreden beslissing derhalve niet in de mogelijkheid gesteld na te gaan of werd uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of die gegevens correct werden beoordeeld, en of op grond daarvan in redelijkheid kon worden gekomen tot het nemen van de bestreden beslissing, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. De gegeven motivering stelt de verzoekende partij niet in staat te begrijpen op welke manier met zijn zeer langdurig verblijf in België werd rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, in het bijzonder of dit "buitengewone omstandigheden" uitmaken.

Een afdoende motivering is niet voorhanden. Er werd evenmin voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt hierdoor de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, in samenhang gelezen met artikel 74/13 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel.

[...] Verzoeker merkt tenslotte nog op dat de gemachtigde in de bestreden beslissing herhaaldelijk stelt dat verzoeker slechts voor een "tijdelijke" periode moet verblijven in Bangladesh, in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging van verblijf.

Wat "tijdelijk" is, wordt niet omschreven. De gemachtigde hanteert het criterium "tijdelijk" nochtans al uitgangspunt indien de periode ter sprake komt waarbinnen de verzoekende partij dient te verblijven in Bangladesh om de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet in te dienen, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De tijdsperiode is ontegensprekelijk van belang in de beoordeling of het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Het is onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk dat de gemachtigde deze tijdsperiode - dewelke fundamenteel is in de beoordeling - omschrijft als "tijdelijk", zonder enige indicatie te geven over welke tijdsperiode men hanteert. Zelfs bij benadering wordt door de gemachtigde in de bestreden beslissing niet aangegeven welk criterium men onder "tijdelijk" verstaat, terwijl men hieraan wel een aftoetsing maakt. De gemachtigde meent immers dat verzoeker in deze niet-omschreven periode, "tijdelijk", in de mogelijkheid zou zijn om in Bangladesh te verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf.

Er kan bovendien worden vastgesteld dat er bijna drie jaar verstreken zijn tussen het nemen van de beslissing door de gemachtigde (15.06.2022) en het moment van het indienen van de aanvraag (31.08.2019), waardoor er sprake is van een langdurige periode.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

[...] Gelet op bovenvermelde redenen blijkt dat de beoordeling van de gemachtigde inzake de "buitengewone omstandigheden" niet kan worden bijgetreden op basis waarvan de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en dringt zich een schending op van artikel 9bis Vreemdelingenwet, samengelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden weergegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Verweerder heeft immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, geduid dat verzoeker niet heeft aangetoond dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of voor zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Hij heeft tevens toegelicht waarom hij van oordeel is dat uit de door verzoeker aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden kunnen worden afgeleid. Alle aangebrachte gegevens zijn hierbij, één na één, op een overzichtelijke en individuele wijze behandeld.

Verzoeker wijst op zijn lange verblijf in België en stelt dat een afdoende motivering ontbreekt waarom dit onvoldoende de buitengewone omstandigheden aantoont. Evenwel heeft verweerder op duidelijke wijze gemotiveerd dat het gegeven van het verblijf in België sinds september 2010 op zich niet verantwoordt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend en dat dit element behoort tot de gegrondheid van de aanvraag en in deze fase zal worden behandeld. Hetzelfde geldt volgens verweerder voor de gegevens dat verzoeker Nederlandse lessen heeft gevolgd, hij gedurende enkele jaren legaal heeft gewerkt in België en hij snel opnieuw aan de slag zou kunnen van zodra hij wordt gemachtigd tot een verblijf. Inzake het ingeroepen sociale leven en het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM dat verzoeker opbouwde tijdens zijn verblijf in België sinds 2010 motiveerde verweerder verder dat uit de in dit verband voorgelegde getuigenverklaringen niet blijkt dat de sociale contacten zodanig hecht zijn of dat er sprake is van een vorm van afhankelijkheid en dat bovendien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen geen breuk betekent van de sociale relaties, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied. Er is volgens verweerder dus geen sprake van een definitieve scheiding van zijn sociale relaties, waardoor evenmin sprake is van onherstelbare of ernstige schade. Verweerder aanvaardde bovendien niet dat verzoeker geen banden meer heeft met zijn land van herkomst. Hij wees erop dat verzoeker eerder aangaf dat zijn ouders nog in Bangladesh verblijven en niet blijkt dat dit niet langer het geval is, dat verzoeker geen contact meer heeft met zijn ouders of dat hij niet tijdelijk bij zijn ouders kan verblijven in afwachting van een beslissing inzake zijn aanvraag.

De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

In zoverre verzoeker in de bestreden beslissing nog een motivering verwachtte in het licht van de elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat deze wetsbepaling handelt over verwijderingsbeslissingen. De bestreden beslissing is geen verwijderingsbeslissing, zodat enige motivering in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet aan de orde was.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheidsbeginsel, dat speelt waar de overheid beschikt over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit wetsartikel voorziet in zijn § 1, eerste lid als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister of zijn gemachtigde over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de (gemachtigde van de) bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

2.5. Verweerder oordeelde in de bestreden beslissing dat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet toelieten te besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kon indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk was.

2.6. In eerste instantie herhaalt verzoeker de door hem in zijn aanvraag ingeroepen buitengewone omstandigheden. Hiermee toont hij evenwel nog niet aan dat deze incorrect of op kennelijk onredelijke wijze zijn beoordeeld in de bestreden beslissing, of dat deze beslissing is aangetast door enige onregelmatigheid of onwettigheid.

2.7. Verzoeker voert vervolgens aan dat zijn langdurig verblijf en zijn integratie niet in overweging zijn genomen bij de beoordeling van de aanvraag. Hij betoogt dat verweerder zich heeft beperkt tot een verwijzing naar de duur van de procedures voor internationale bescherming of de inzake deze procedures reeds gedane beoordeling. De beoordeling in verband met artikel 8 van het EVRM kan volgens hem ook niet volstaan *“om na te gaan op welke wijze de gemachtigde heeft rekening gehouden met het zeer langdurig verblijf [...] in België en zijn mate van integratie als “buitengewone omstandigheden” in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet”, nu “[d]e gemaakte beoordeling ten aanzien van artikel 8 EVRM [...] niet te vereenzelvigen [is] met de beoordeling onder artikel 9bis Vreemdelingenwet”*.

Uit de motivering van de bestreden beslissing zoals hiervoor reeds werd weergegeven, blijkt evenwel op duidelijke wijze dat het lang verblijf en de integratie in België wel degelijk in rekening zijn gebracht en hiervoor niet, en al zeker niet louter, werd verwezen naar de duur van de procedures voor internationale bescherming of de inzake deze procedures reeds gedane beoordeling. In zoverre verzoeker het tegendeel voorhoudt, mist zijn betoog feitelijke grondslag. Verzoeker toont niet aan dat enig specifiek gegeven inzake zijn lang verblijf en de elementen van integratie onterecht niet in rekening is gebracht.

Nu verzoeker in zijn aanvraag de in België opgebouwde sociale banden met België eveneens kaderde binnen een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM acht de Raad het ook niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk waar verweerder deze sociale banden mee beoordeelde in het licht van dit verdragsartikel. Evenmin toont verzoeker aan dat het onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is waar in zijn geval de sociale banden met België niet werden aanvaard als buitengewone omstandigheden, omdat geen zodanig hechte banden en geen vorm van afhankelijkheid blijkt en de verplichting tot terugkeer naar het land van herkomst om via de gewone procedure de aanvraag om verblijfsmachtiging te vragen geen breuk of definitieve scheiding van de sociale relaties behelst. Dit alles geldt des te meer nu verzoeker niet aantoont dat hij in zijn aanvraag concreet had toegelicht waarom de in België opgebouwde sociale banden hem precies verhinderden om via de bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland zijn aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen.

Op geen enkele wijze toont verzoeker ook aan dat de beoordeling van de sociale banden met België buiten het kader van artikel 8 van het EVRM in zijn geval tot een andere beslissing had kunnen leiden. De Raad van State heeft in dit verband zo ook reeds duidelijk geoordeeld *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769; zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). Noch in zijn aanvraag noch in zijn verzoekschrift verduidelijkt(e) verzoeker waarom zijn sociale banden met België hem precies verhinderen om zijn aanvraag via de gewone

procedure vanuit het buitenland in te dienen. Hij weerlegt bovendien de verdere motivering in de bestreden beslissing niet dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst voor het indienen van de aanvraag via de gewone procedure enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied met zich meebrengt en geen breuk van de sociale relaties en dat niet blijkt dat verzoeker hierdoor onherstelbare of ernstige schade zou lijden.

Verzoeker houdt onterecht voor als zouden de elementen van lang verblijf en integratie niet zijn onderzocht of niet in rekening zijn gebracht en toont evenmin aan dat deze elementen op incorrecte of kennelijk onredelijke gronden niet zijn weerhouden als buitengewone omstandigheden.

2.8. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van ordelichheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoeker toont allereerst niet aan dat het motief in de bestreden beslissing dat hij geen familieleden heeft in België incorrect is, zodat niet blijkt dat hij zich dienstig kan beroepen op het recht op eerbiediging van het gezins- of familieleven.

In zijn aanvraag om verblijfsmachtiging wees verzoeker wel op een privéleven in België dat volgens hem een terugkeer naar het land van herkomst in de weg staat voor het indienen van de aanvraag via de gewone procedure. In de bestreden beslissing kan hieromtrent worden gelezen dat op basis van de bij de aanvraag voorgelegde stukken niet blijkt dat de sociale contacten zodanig hecht zijn, of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid, waardoor de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan optreden. Bovendien benadrukte verweerder dat een terugkeer van verzoeker naar het land van herkomst om via de door de wet voorziene procedure een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen geen breuk betekent van de sociale relaties, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied en deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. Verzoeker houdt dus onterecht voor als zou verweerder niet hebben gemotiveerd inzake artikel 8 van het EVRM of als zou in dit verband geen enkele beoordeling of belangenafweging zijn doorgevoerd.

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing geen betrekking heeft op een weigering van een voortgezet verblijf, maar dat het in casu een situatie van eerste toelating betreft. In een dergelijk geval dient er hoe dan ook geen toetsing te gebeuren aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM, maar dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op gezins- en/of privéleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

In dit kader oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) noch houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. In casu vertaalt dit prerogatief tot migratiebeheer zich concreet in het beginsel dat een aanvraag om machtiging tot verblijf in het buitenland wordt ingediend. Wanneer een aanvraag op Belgisch grondgebied wordt ingediend,

moeten, conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, buitengewone omstandigheden worden aangetoond.

In het kader van een onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan de aangevoerde grief op grond van artikel 8 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer blijkt dat de verplichting tot terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen in een concreet geval een schending van artikel 8 van het EVRM oplevert. Daarbij dient nog te worden opgemerkt dat het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, in het bijzonder de mate waarin het gezins- of privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij een tijdelijke verwijdering naar het land van herkomst.

Verzoeker herhaalt dat hij reeds geruime tijd in België verblijft en hij hier een sociaal leven heeft opgebouwd. Hiermee toont hij nog niet aan dat verweerder zijn persoonlijke situatie op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft beoordeeld. Verzoeker brengt geen concrete argumenten aan die aantonen dat het bestuur bij zijn beoordeling enig concreet, relevant gegeven ten onrechte niet in rekening heeft gebracht of dat zijn belangen op disproportionele wijze zijn beoordeeld.

Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de erin voorziene procedures te respecteren, het privéleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. In dit verband moet ook in herinnering worden gebracht dat volgens het EHRM enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden een privéleven dat tot stand is gekomen in illegaal/precair verblijf aanleiding kan geven tot een positieve verplichting (EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen). Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat er in casu sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden. Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoeker enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet. De Raad benadrukt dat de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708).

2.9. Verzoeker bekritiseert nog dat de bestreden beslissing spreekt over een “*tijdelijke*” terugkeer zonder evenwel te verduidelijken wat wordt verstaan onder “*tijdelijk*” of een indicatie te geven welke tijdsperiode wordt gehanteerd. Deze tijdsperiode is volgens hem wel degelijk van belang in de beoordeling van de buitengewone omstandigheden.

Met deze kritiek toont verzoeker evenwel niet aan dat de bestreden beslissing steunt op incorrecte of kennelijk onredelijke motieven, is aangetast door een gebrek aan zorgvuldigheid of in strijd is met artikel 8 van het EVRM. Met dit betoog toont hij niet aan dat de aangevoerde buitengewone omstandigheden ten onrechte niet zijn aanvaard. Hij maakt niet aannemelijk dat zijn belangen op het Belgische grondgebied van die orde zijn dat deze door een tijdelijke verwijdering ernstige schade worden toegebracht. Zoals verweerder heeft aangegeven, is zijn sociaal netwerk niet van die orde dat dienstig kan verwezen worden naar artikel 8 EVRM en blijkt nergens enige band van afhankelijkheid. Verzoeker weerlegt evenmin de vaststelling dat hij niet langer terecht kan bij zijn ouders in het land van herkomst, in afwachting van een beslissing inzake zijn aanvraag om verblijfsmachtiging. Er kan ook niet van verweerder worden verwacht dat hij zich op voorhand reeds uitspreekt over de concrete behandelingsduur van een verblijfsaanvraag. Deze is afhankelijk van allerlei factoren die niet steeds op voorhand kunnen worden ingeschat. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat verweerder vanuit het buitenland ingediende aanvragen om te worden gemachtigd tot een verblijf niet binnen een redelijk tijdspanne zou behandelen. Het gegeven dat de behandelingsduur van de thans voorliggende aanvraag bijna drie jaar heeft geduurd, blijkt ook verband te houden met een intrekking van een eerder genomen beslissing, waarmee nog niet blijkt dat vanuit het buitenland ingediende aanvragen voor een verblijfsmachtiging algemeen gezien niet binnen een redelijke termijn worden behandeld. Nog merkt de Raad op dat verzoeker, die er nochtans op wijst dat hij goede sociale banden in België heeft opgebouwd, op geen enkele wijze concreet verduidelijkt dat zelfs indien de behandeling van zijn aanvraag een langere tijd zou duren dit alsnog de sociale banden

met België zou verbreken of ernstige schade zou berokkenen, of dit zou maken dat hij niet langer bij zijn ouders terecht kan.

In de mate dat verzoeker erop alludeert dat het niet duidelijk blijkt hoe lang de behandeling van zijn vanuit het buitenland ingediende aanvraag zal duren, terwijl het nodig is om dat te weten in het kader van de beoordeling of het zeer moeilijk of onmogelijk is om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, toont hij ook geenszins aan welk belang hij heeft bij dit betoog, daar hij geenszins aannemelijk maakt dat er, ongeacht de tijdsduur, buitengewone omstandigheden bestaan die hem verhinderen om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar zijn aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen. Uiteraard vergt het besluitvormingsproces een zekere tijd, maar zelfs wanneer, bij gebrek aan een wettelijk bepaalde beslissingstermijn, niet precies kan worden bepaald hoeveel tijd het bestuur zal nodig hebben om de aanvraag te beoordelen, is de behandelingsduur per definitie een tijdelijk gegeven, nu het bestuur ertoe gehouden is om te beschikken op een aanvraag die bij wet is voorzien. Het kwam aan verzoeker toe om in zijn aanvraag duidelijk uiteen te zetten welke omstandigheden hem verhinderen tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om aldaar zijn aanvraag in te dienen. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker geenszins aantoonde dat er in casu sprake is van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande toont verzoeker dan ook niet aan dat het onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk is van verweerder om de tijdsperiode als tijdelijk te omschrijven zonder enige indicatie te geven welke tijdsperiode hij hanteert.

2.10. Samenvattend stelt de Raad vast dat de uiteenzetting van verzoeker niet toelaat vast te stellen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet, net zomin als een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.11. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. KEGELS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. KEGELS

I. CORNELIS